

Arrest

nr. 246 415 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van “*wettelijke beheerders*”
van X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Jemenitische nationaliteit te zijn en beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van “*wettelijke beheerders*” van X, X en X, op 8 juli 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juni 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (twee bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“(…)

Verzoekers dienden d.d. 08.05.2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam d.d. 25.11.2019 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Die beslissing luidt onder meer als volgt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of da, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (...).”

Verzoekers tekenden hiertegen beroep aan bij de Raad.

Op 13.01.2020 werd het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) genomen. Zij stelden hiertegen beroep in bij de Raad. De zaak is gekend onder rolnummer 243.507.

Bij arrest nr. 234.617 van 30.03.2020 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de CGVS tot niet-ontvankelijkheid d.d. 25.11.2019.

Op 04.06.2020 werd een evaluatie conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doorgevoerd.

Die evaluatie luidt voor verzoeker als volgt:

“(…)

☐ *Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van alle minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

☐ *Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene heeft daarnaast schoolgaande kinderen in België. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn.*

Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en kan hij niet aannemelijk maken dat zijn kinderen daar geen toegang zouden hebben tot het onderwijs. Betrokkene kan tevens gebruik maken van de wettelijke voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

☐ *Gezondheidstoestand : De DVZ is niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat de gezondheidstoestand van betrokkene een verwijdering in de weg staan. Wel bevat het dossier medische documenten in verband met de minderjarige zoon van betrokkene die aan ademhalingsproblemen zou lijden en die in België geopereerd zou zijn. Op heden is de DVZ echter niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene en zijn gezin thans in de onmogelijkheid verkeren om te reizen. Bovendien geniet het gezin reeds internationale bescherming in Griekenland. Betrokkene maakte het niet aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot de nodige medische zorgen. Bijgevolg zijn er geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan.*

☐ *Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”*

Voor verzoekster:

“(…)

☐ *Hoger belang van het kind : Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van alle minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*

☐ *Gezins- en familieleven : Betrokkene verblijft in België met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene heeft daarnaast schoolgaande kinderen in België. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en kan hij niet*

aannemelijk maken dat zijn kinderen daar geen toegang zouden hebben tot het onderwijs. Betrokkene kan tevens gebruik maken van de wettelijke voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

□ Gezondheidstoestand : Betrokkene legde medische documenten in verband met haar zwangerschap neer. Volgens de gegevens in het administratief dossier van betrokkene, is ze inmiddels bevallen van een kind. Daarnaast bevat het dossier medische documenten in verband met de minderjarige zoon van betrokkene die aan ademhalingsproblemen zou lijden en die in België geopereerd zou zijn. Op heden is de DVZ echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Indien betrokkene om medische redenen niet in staat is om te reizen, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te stellen. Bovendien geniet het gezin reeds internationale bescherming in Griekenland. Betrokkene maakte het niet aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot de nodige medische zorgen. Bijgevolg zijn er geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Ten slotte wijzen we erop dat betrokkene in toepassing van artikel 74/14 van de wet van 15/12/1980 een gemotiveerd verzoek kan indienen bij de minister of diens gemachtigde om de termijn die werd toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, te verlengen. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie, zoals het pasgeboren kind.

□ Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en kan bijgevolg niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”

Verzoekers werden op 04.06.2020, onder een bijlage 13quinquies, bevolen om het grondgebied te verlaten.

(...)”

De bestreden beslissing van 4 juni 2020 die eerste verzoeker betreft, luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A.-Z.

voornaam : A. S. E.

geboortedatum : 02.04.1985

geboorteplaats : M.

nationaliteit : Jemen (Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1^o, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

De bestreden beslissing die de overige verzoekers betreft, luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : Y.

+ 3 kinderen: A.-Z., O. A. S. (...);

A.-Z., N. A. S. (...);

A.-Z., H. (...);

voornaam : F. O. A.

geboortedatum : 01.01.1984

geboorteplaats : J.

nationaliteit : Jemen (Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat verzoekers een eerste middel noemen, wat overigens het enige middel is, voeren verzoekers aan wat volgt:

"Eerste middel

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 2,; 7.eerste lid, en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van artikel 3 , 8 van de EVBM .

Schending van artikel 22 van de Grondwet

Schending van de artikels 2,3.5,9.12,19,22 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Dat verzoeker het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij

kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid,, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij gemotiveerd is door het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum .

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Vooreerst ook dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar een gebrek aan geldig paspoort met geldig visum niet van aard is om de beslissing te ondersteunen.

Zoals de beslissing van het CGVS dd; 29.11.2019 naar dewelke huidig bevel verwijst het stelt , zijn de verzoekende partijen internationaal beschermden die in het bezit zijn van een Griekse identiteitsdocument en verblijfsdocument.

Zij dienen derhalve geenszins in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum vermits zij geacht zijn als internationaal beschermden , onttrokken te zijn van de bevoegdheid van hun oorsprongland en dat zij bij komeend geen contact meer mogen onderhouden met hun Ambassade in het land.

Dat hieruit volgt dat de motivatie van het BGV niet als rechtmatig kan worden aanzien en dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat het gezin niet verhoord werd alvorens de beslissing getroffen werd.

Dat de verzoekende partijen derhalve geen kans hebben gekregen om nogmaals te kunnen herhalen :

- Dat de moeder thans pas bevallen is op 08.04.2020 zodat men het terugkeer beoogd van een gezin met 2 jonge kinderen van 6 en 3 jaar en een zuigeling van 3 maand , waarvan de medische opvolging in

Griekenland heel onzeker is vermits de kosten ervan ten hare laste zullen komen, daar waar het koppel geen sociale toelage krijgt en geen onderdak.

- Dat het gezin met inbegrip van een pasgeboren kind op straat zal belanden of in een krotwoning waar de veiligheidssituatie niet kan worden gegarandeerd en waar een minimum hygiëne ontbreekt.
- Een minimum aan hygiëne die echter thans in de nasleep van de CORONA CRISIS die nog steeds aanwezig is in Griekenland, volledig vital is. Daar waar de toegang (en een regelmatige toegang) tot water en zeep reeds heel moeilijk is in de lokaties waar de vluchtelingen onderdak kunnen vinden.
- Dat het gezin hierbij blootgesteld wordt aan de ziekte, daar waar het gezin reeds kwetsbaar is.
- Dat naast de zuigeling die als dusdanig uiteraard kwetsbaar is, ook de minderjarige zoon O. uitermate kwetsbaar is; het kind vertoont inderdaad zware ademhalingsproblemen vertoont waarvoor hij thans in België wordt behandeld. Dat de gezondheidstoestand van het kind onverenigbaar is met de erbarmelijke levensomstandigheden van zowel de asielzoekers als de internationaal beschermden in Griekenland.

Dat deze situatie gekend is van de DVZ of diende gekend te zijn, mits aandachtige lezing van het administratief dossier en verhoren van de verzoekende partij, voor de beslissing te treffen.

Dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij deze familie toestand in aanmerking heeft genomen, noch dat deze situatie onderzocht werd, rekening houdende met de aanwezigheid van een pasgeboren kind en van 2 minderjarige kinderen waaronder één bijzonder kwetsbaar is.

Dat de beslissing bijgevolg de aangehaalde middelen schendt en in het bijzonder de rechten van het minderjarig, ziek kind aantast.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en dat de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden;

Dat de getroffen beslissing tevens de zorgvuldigheidplicht schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat met deze omstandigheden op een of andere wijze rekening werd gehouden, daar waar deze elementen niet anders dan aanwezig kunnen zijn in het gemeenschappelijk administratief dossier.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde ongjianHousewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen op werpen dat een terugkeer naar GRIEKENLAND niet mogelijk is gelet op de behandeling in België van het minderkarig ziek kind , het feit dat de kinderen schoollopen en dat de moeder pas bevallen zodat het gezin een zuigeling van 3 maand bijtelt dat als dusdanig uiterst kwetsbaar is .

Zij had eveneens kunnen laten gelden dat een terugkeer ,naar Griekenland thans wegens de sanitaire crisis aan de Covid 19 toe te schrijven is, vooreerst materieel niet mogelijk is maar ook gevaarlijk en onredelijk is gelet op het feit dat de virus nog aanwezig is en dat het gezin in Griekenland aan heel moeilijke levensomstandigheden zal worden blootgesteld die het gezin zal blootstellen aan de besmetting.

De verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar Griekenland in extreme armoede te moeten leven, hetgeen ertoe leidt in extreem gevaarlijke wijken te verblijven.

Zij haalt tevens de nieuwe en verergerde actuele precaire toestand die aan de coronavirus crisis te wijten is.

Dat de grenzen gesloten blijven in Griekenland voor mensen komende uit België zodat een aankomst in Griekenland niet mogelijk is of minstens mits nakoming van dwingende voorwaarden van quarantaine die in casu helemaal niet verduidelijkt worden wat betreft de opvang van erkende vluchtelingen die thans in Griekenland zouden aankomen. .

Dat de grenzen verder slechts geleidelijk aan terug open zullen gaan en dat dit geenszins inhoudt noch dat Griekenland toeristen zoals vroeger zal aanvaarden, noch dat toeristen zich zoals vroeger naar Griekenland zullen willen of mogen gaan, noch dat luchtmaatschappijen paraat zullen zijn om die bestemmingen te bedienen .

Dat Griekenland dankzij drastische maatregelen de crisis vrij goed heeft kunnen beheren, doch zich thans in een verergerde financiële toestand bevindt, die omwille van de beperkingen om te reizen nog erger kan worden.

De inkomsten en de tewerkstelling in Griekenland zij immers grotendeels afhankelijk van het toerisme.

De verzoekende partij als erkende vluchteling, - voor zover de status niet ingetrokken werd omwille van haar langdurig verblijf buiten Griekenland, heeft thans geen recht meer op materiële hulp die zes maand na de toekenning van de status stopgezet wordt, maar zal derhalve geen mogelijkheid hebben om aan een werk te geraken.

Dat een daling van het toerisme een rechtstreeks impact heeft op de officiële tewerkstelling maar ook op het zwart werk en in fine de bedelarij.

De verzoekende partij heeft als vreemdeling en vluchteling die de taal niet machtig is geen kans om in aanmerking te komen voor een job als een autochtoon er naartoe streeft, maar zal evenmin in die omstandigheden in aanmerking komen voor informeel werk.

De sanitaire crisis heeft daarnaast ook de grenzen van het gezondheidssysteem aangetoond, een systeem waartoe de armen geen toegang hebben. .

De beslissing van het CGVS komt deze elementen en de gevolgen van de crisis niet tegemoet. De volgende persartikels komen de argumentatie te steunen.

Alerte sur les camps

Les bons indicateurs ne doivent toutefois pas faire oublier une réalité marquée par les inégalités entre les divers groupes sociaux du pays. Les dizaines de milliers de réfugiés coincés en Grèce, souvent dans des camps aux conditions inhumaines, n'ont pas le luxe de la distanciation sociale.

Entassés dans des tentes et des cabanes de fortune, les migrant-es souffrent d'un manque d'hygiène et n'ont pas la possibilité d'appliquer les gestes barrières. Des toilettes rares et crasseuses, un manque d'eau et de savon, des centres médicaux en nombre insuffisant... Les risques de contagion sont décuplés par la situation dans les camps.

Ces dernières semaines, les appels à les évacuer se sont multipliés. Associations et ONG, médecins européens et société civile lancent des SOS, et les autorités elles-mêmes évoquent une «bombe sanitaire à retardement».

Pour l'heure, la seule réponse apportée est restrictive. Les camps se sont refermés sur eux-mêmes, les déplacements des exilés et les activités des ONG ont été réduites au strict minimum et le sentiment d'abandon de ces populations vulnérables s'est accentué.

Plusieurs cas de Covid-19 ont été enregistrés dans deux camps de réfugiés sur le continent. Les malades ont été placés en quarantaine stricte, mais à l'intérieur des camps, aucun espace n'a été conçu pour isoler les personnes contaminées.

A LIRE AUSSI La «vie d'enfer» des réfugiés piégés entre la Grèce et la Turquie

Bataille pour le tourisme

La satisfaction d'éviter -pour le moment- un drame sanitaire ne cache pas l'inquiétude de voir poindre une nouvelle période critique tant économiquement que socialement.

Le tourisme, qui représente 25% du PIB et est vital pour l'économie du pays, ressent d'ores et déjà les conséquences de la pandémie et des restrictions de déplacement.

«Nous allons être touchés touristiquement, économiquement, socialement», prévient Yannis Retsos, président de la Confédération du tourisme grec (SETE). qui s'attend à des «licenciements très nombreux» dans le secteur.

«Plus de 90% du tourisme est un tourisme international», précise-t-il. L'inquiétude tient notamment au fait que les principaux marchés pour le tourisme grec sont aussi les plus touchés par la pandémie: Angleterre, France, Italie et Etats-Unis.

Difficile d'envisager que cette clientèle potentielle ait la possibilité et l'envie de voyager cet été. Pas certain non plus que la Grèce ait envie d'accueillir des touristes en provenance des régions les plus infectées.

IL faudra donc se tourner vers des pays qui s'en tirent bien sur l'aspect sanitaire: Israël. Chypre. Liban, pays arabes et Balkans», avance Yannis Retsos.

Il compte pour cela sur les campagnes numériques lancées par le ministère du Tourisme et la valorisation de la marque Grèce -celle d'un pays aux attraits touristiques inchangés et à l'image redorée.

«Il s'agit d'une bataille commune pour le tourisme grec», souligne le spécialiste. Une bataille qu'il serait bon de gagner, au risque de voir la nation s'enfoncer dans une énième crise. Le moment serait-il venu pour la Grèce de repenser sa dépendance au tourisme?

<http://www.slate.fr/story/189597/covid-19-pandemie-grece-europe-gestion-crise-sanitaire-camps-refugies-tourisme>

EN Greece: COVID-19 crisis exposes urgent need to bolster austerity-ravaged health system 27 April 2020, 23:00 UTC

The COVID-19 pandemic affecting Greece has revealed how years of recession and austerity measures have left the country's health system on its knees, Amnesty International said in a report published today.

"Resuscitation required: The Greek health system after a decade of austerity" documents how severe cuts since 2010 have left many people unable to afford and access health care. Health workers told Amnesty International that they are operating with significant staff shortages, a crisis situation which has been exacerbated by the onset of COVID-19.

"Staff and equipment shortages are now making headlines, but the reality is that Greece's healthcare system has been crumbling for years," said Marie Struthers, Amnesty International's Regional Director for Europe.

"It is vital that the government recognises this crisis as a wake-up call and begins investing in health and social care."

Staff and equipment shortages are now making headlines, but the reality is that Greece's healthcare system has been crumbling for years

Marie Struthers, Amnesty International

The Greek government began to introduce austerity measures in 2010, in response to the global financial crisis that started in 2008. Public spending was slashed by 32 percent across sectors, with public health expenditure falling by nearly 43 percent between 2009 and 2017. Structural reforms shifted a greater portion of health care costs onto patients. Furthermore, the three financial assistance programmes concluded with Greece's creditors included conditionalities, some of which encouraged, or influenced, the austerity measures that resulted in a debilitated health system.

If it is not an emergency, you just wait in pain

Man interviewed by Amnesty International

The impact has been sharply felt by staff and patients. Amnesty International interviewed 75 people seeking care in the public health system and 55 health workers. Around 90 percent of those interviewed told Amnesty International they had faced lengthy waiting times and many described difficulties they faced in accessing health care due to high costs.

One man told Amnesty International: "If you don't have money, you can't have health care now days".

Another said: "If it is not an emergency, you just wait in pain."

One man told Amnesty International in 2019: "The groups who have paid for this crisis are people with low incomes and workers. They have paid with their tax, with their social benefits, and with their health."

The first case of COVID-19 was reported in Greece in February 2020. In early April one health worker told Amnesty International: "During the financial crisis when there were cuts in the health sector this resulted in most hospitals operating with half the personnel required... [In our hospital] we work with half the required staff and if [COVID-19] cases increase it would be impossible."

Aware of the weakness of the health care system, the government responded to the COVID-19 pandemic with a series of containment measures, including a swift lockdown, which helped to minimize the number of infections and deaths. The government also offered some economic support to the population and allocated an additional 200 million Euros to the health system.

After a decade of underinvestment, public health services are facing another serious challenge in the face of the current pandemic

Marie Struthers, Amnesty International

Many of the challenges faced by health workers, during the period of austerity have been exacerbated during the pandemic, raising serious concerns about their health, safety, and working conditions.

Health workers told Amnesty International that they face difficulties due to low staff numbers, lack of adequate personal protective equipment, and lack of adequate medical equipment including ventilators and ICU beds.

Whilst economic crisis and austerity measures particularly and disproportionately impacted some groups before the pandemic, their health and livelihood are at particular risk since the arrival of COVID-19.

"After a decade of underinvestment, public health services are facing another serious challenge in the face of the current pandemic," said Marie Struthers.

"With a post-pandemic recession looming across the world, there are important lessons that can be learned. Greece's painful experience of the last decade must not be repeated or replicated and there should be no return to the harmful strategy of austerity."

Topics

<https://www.amnestv.orii/en/latest/news/202Q/04/greece-covid-crisis-exposes-urgent-need-to-bolster-austerity-ravaged-health-svstem/>

Dat deze elementen ook in samenhang met de groeiende vijandigheid van de Grieken ten aanzien van vluchtelingen, - al dan niet erkend,- dienen te worden aanzien, een vijandigheid die naar geweld uitgroeit.

Cfr

ANKARA

The Greek police have been bringing in asylum seekers living in the country and expelling them to Turkey by force while using the coronavirus pandemic as a cover for their abuses, according to a report published Wednesday.

The Wall Street Journal report, based on evidences from asylum seekers who faced violence as well as lawyers and human-rights activists, said "at least 250 asylum seekers have been forcibly expelled from Greece since late March."

Simon Campbell, the field coordinator of Border Violence Monitoring Network, told the Wall Street Journal that he believes the real number is bigger than the cases reported and said "many migrants who are returned to Turkey don't speak out."

While the Greek authorities have denied reports of extrajudicial deportations, they failed to respond to the WSJ's questions regarding the allegations by migrants and human rights groups.

Dimitris Koros, a lawyer with the Greek Council for Refugees, defined the Greek treatment against the asylum seekers as an "illegal pushback" and not "a deportation".

"It's illegal according to the Geneva convention and Greek law," Koros said.

With efforts to continue on legal ground, Koros and his group compiled testimonies from at least 10 migrants with Afghan, Pakistani, North African, Syrian and Iraqi nationalities, who recently faced forced deportation from deep inside Greece.

Underscoring that the "Greek police are targeting migrants and refugees who haven't officially filed an asylum claim," Koros said even without the official file, the Greek law allows the asylum seekers to stay in the country for 30 days if they express an intention to apply for asylum and cannot be deported without due process.

According to the Wall Street Journal, the migrants' testimonies compiled by the Greek Council for Refugees said additionally that "taking people from refugee camps, the Greek police have also deported migrants from a closed detention center, promising them freedom but instead driving them to the Turkish border."

Pandemic used as cover for abuses

Koros told the US daily that the ongoing coronavirus pandemic paves the way for Greek police to abuse asylum seekers.

Besides Koros, Nadia Hardman, a researcher with Human Rights Watch (HRW), also told the WSJ: "Under the cover of a global pandemic it is obviously easier to get away with particular human rights abuses when the attention of the world is elsewhere."

The HRW report published in March pointed out Greek authorities' violent acts against the asylum seekers trying to cross the border, "including assaulting them, taking personal property and stripping them to their underwear before sending them back into Turkey."

Though the Greek government refused to comment on the rights group's report, it further noted that the Greek security as well as unidentified armed men were carrying out the illegal pushbacks via violent methods.

The HRW's Hardman, who investigates and reports on human rights abuses, said in the report:

"You just have a complete breakdown in the rule of law."

One of the asylum seekers, K. H., a 35-year-old Syrian, told the WSJ that he and his extended family "arrived by raft on the Greek island of Symi on March 21" and "were held by Greek police at the port for three days, rather than being taken to the island's refugee camp."

H. said his family along with at least 24 other Syrian asylum seekers were "told to board a Greek coast guard boat and informed that they would be taken to Athens to begin their asylum applications." "Instead, the boat took them back into Turkish waters, and they were forced to board an inflatable raft and left to drift in the sea. They were eventually rescued by Turkish coast guards and taken back to Turkey."

M. A. A., a 20-year-old Afghan man who was also forcibly expelled, said "he saw Greek police give the smugglers cash to take 45 people across the river in two boats." A. M., an asylum seeker from Morocco, told he was stopped by Greek police in Thessaloniki in April.

After stopped by the Greek police, M., 25, was taken to the police station "where he said he was beaten and had his cash and cellphone confiscated. Then he was put in a cell overnight with three Afghan migrants."

According to the Wall Street Journal, M. said: "They [the Greek police] threw us to Turkey without our clothes except for our underwear... They kept hitting us and told us never to return."

Turkey has been one of the main routes for asylum seekers wanting to reach Europe, especially since the Syrian civil war started in 2011.

The country hosts nearly four million Syrian refugees, more than any other country in the world. <https://www.aa.com.tr/en/europe/greek-police-forcing-asylum-seekers-into-turkey-report/1848894#>

Dat de Europese Commissie Griekenland nogmaals heeft bekritiseerd nopen het beleid omtrent asielzoekers en migranten.

Raad van Europa: Griekenland moet opvang van migranten verbeteren- Hoofdinhoud

vrijdag 12 juni 2020, 0:06

STRAATSBURG (ANP/Belga) - Griekenland moet dringend maatregelen nemen en een langetermijnbeleid invoeren om de opvang en integratie van migranten te verbeteren. Dat heeft Dunja Mijatovic, de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa. donderdag verklaard.

"De Griekse autoriteiten moeten dringend de precare hygiënische omstandigheden en de psychische problemen (...) aanpakken die de gezondheid van asielzoekers en migranten op de eilanden bedreigen", aldus Mijatovic, die begin juni een bezoek bracht aan het land.

In de kampen op vijf eilanden in de Egeïsche Zee, waaronder Lesbos, leven in totaal 31.000 mensen, terwijl er plaats is voor 6000. Er zijn onvoldoende toiletten en waterputten. De commissaris is ook bezorgd over het besluit van de Griekse regering om duizenden vluchtelingen die sociale huisvesting ontvingen, uit hun huis te zetten.

De nieuwe Griekse asielwetgeving, die sinds 1 juni van kracht is, heeft de periode waarin asielzoekers in de door de EU gefinancierde appartementen kunnen verblijven, verkort van zes maanden tot een maand. Meer dan 11.200 mensen moeten daarom hun opvangplaats verlaten, blijkt uit gegevens van het Griekse ministerie van Migratie. Volgens Mijatovic dreigen die mensen dakloos te worden. Ze roept de Griekse autoriteiten op om "hen te helpen en een integratiebeleid op lange termijn te ontwerpen en uit te voeren".

https://www.europa-nu.nl/id/vl9g62230uva/nieuws/raad_van_europa_Griekenland_moet_opvang?ctx=vh6ukzb3nn_t0&s0e=vifdkmld06kk

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Beide bestreden beslissingen vermelden de juridische grondslag: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag: verzoekers verblijven "in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Verder gaan verzoekers eraan voorbij dat de bestreden beslissingen ook verwijzen naar de negatieve beslissingen van 25 november 2019 van de commissaris-generaal en naar het arrest van 30 maart 2020

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat het beroep tegen deze beslissing verwierp. Verzoekers tonen geenszins aan dat het bezit van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus hen ontslaat van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig visum bij een verblijf van meer dan drie maanden en dat het bezit van een Griekse identiteitskaart en een Grieks verblijfsdocument hiervoor zou volstaan. Verzoekers maken evenmin duidelijk dat zij over documenten beschikken die vereist zijn om zich naar België te begeven. Het loutere bezit van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus volstaat niet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Uit hetgeen verder wordt besproken, blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat een correcte beoordeling ontbreekt, dat is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en de motieven kennelijk onredelijk zijn.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(...)”

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort”.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)”

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat niet afdoende werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Verzoekers tonen evenmin aan dat het bezit van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus meteen een verblijfstitel van meer dan drie maanden in België tot gevolg heeft.

Verzoekers maken niet aannemelijk op welke wijze artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden is. In de mate zij voorhouden dat de motiveringsplicht is geschonden bij gebreke aan motieven omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze artikelen geen verplichting tot motivering opleggen, maar enkel een onderzoeksplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet voorhanden.

Verzoekers maken evenmin de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3. In een tweede onderdeel verwijten verzoekers dat zij niet opnieuw werden gehoord voor het nemen van de bestreden beslissingen. Zij voeren de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partijen in de gelegenheid zijn geweest schriftelijk hun standpunt zo overvloedig als zij wensten te zijn, uiteen te zetten. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Concreet voeren verzoekers aan dat, indien zij opnieuw gehoord werden, zij de volgende elementen kenbaar zouden gemaakt hebben:

“*- Dat de moeder thans pas bevallen is op 08.04.2020 zodat men het terugkeer beoogd van een gezin met 2 jonge kinderen van 6 en 3 jaar en een zuigeling van 3 maand , waarvan de medische opvolging in Griekenland heel onzeker is vermits de kosten ervan ten hare laste zullen komen, daar waar het koppel geen sociale toelage krijgt en geen onderdak .*

- Dat het gezin met inbegrip van een pasgeboren kind op straat zal belanden of in een krotwoning waar de veiligheidssituatie niet kan worden gegarandeerd en waar een minimum hygiene ontbreekt.

- Een minimum aan hygiene die echter thans in de nasleep van de CORONA CRISIS die nog srteeds aanwezig is in Griekenland , volledig vital is .Daar waar de toegang (en een regelmatige toegang) tot water en zeep reeds heel moeilijk is in de lokaties waar de vluchtelingen onderdak kunnen vinden.

- Dat het gezin hierbij blootgesteld wordt aan de ziekte, daar waar het gezin reeds kwetsbaar is.

- Dat naast de zuigeling die als dusdanig uiteraard kwetsbaar is , ook de minderjarige zoon O. uitermate kwetsbaar is ; het kind vertoont inderdaad zware ademhalingsproblemen vertoont waarvoor

hij thans in België wordt behandeld. Dat de gezondheidstoestand van het kind onverenigbaar is met de erbarmelijke levensomstandigheden van zowel de asielzoekers als de internationaalbeschermden in Griekenland.

Dat deze situatie gekend is van de DVZ of diende gekend te zijn, mits aandachtige lezing van het administratief dossier en verhoren van de verzoekende partij, voor de beslissing te treffen.

Dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij deze familie toestand in aanmerking heeft genomen, noch dat deze situatie onderzocht werd, rekening houdende met de aanwezigheid van een pasgeboren kind en van 2 minderjarige kinderen waaronder één bijzonder kwetsbaar is.

Dat de beslissing bijgevolg de aangehaalde middelen schendt en in het bijzonder de rechten van het minderjarig, ziek kind aantast.”

Zij betogen niet gehoord te zijn geweest waardoor zij niet hebben kunnen kenbaar maken dat een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk is, gelet op de behandeling van hun ziek kind, het feit dat de kinderen schoollopen en het feit dat verzoekster pas bevallen is waardoor zij uiterst kwetsbaar is. Zij kunnen eveneens niet naar Griekenland terugkeren, gelet op de coronacrisis. Verzoekers stellen geen recht meer te hebben op materiële hulp in Griekenland en er geen mogelijkheid hebben om aan werk te geraken. Zij verwijzen verder naar de groeiende vijandigheid in Griekenland t.a.v. vluchtelingen.

De Raad stelt vast dat uit de evaluatienota's, correct door de verwerende partij geciteerd onder punt 1., blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de ziekte van het kind O., rekening heeft gehouden met de drie kinderen van verzoekers, waaronder dus ook de laatstgeborene en met het onderwijs dat de oudste kinderen volgen in België.

Ook met de situatie in Griekenland werd rekening gehouden vermits de bestreden beslissingen verwijzen naar de beslissingen van 25 november 2019 van de commissaris-generaal. Dit blijkt ook uit het arrest nr. 234 617 van 30 maart 2020 van de Raad, dat kracht van gewijsde heeft:

“(…)

Overigens: ook in het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, wordt in overweging 101 geconcludeerd dat artikel 33, tweede lid, onder a), van de herschikte Procedurerichtlijn toestaat dat een lidstaat een asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaart om de reden dat de betrokken asielzoeker al in een andere lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, op voorwaarde dat de verwachte leefomstandigheden van die asielzoeker in die andere lidstaat geen ernstig risico op schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) opleveren. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft gelijklopende bepalingen. Beide artikelen verbieden onmenselijke of vernederende behandelingen van personen.

Zoals uit de verdere bespreking van de grieven blijkt, heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat verzoekers niet aantonen niet te kunnen rekenen op de Griekse bescherming van hun rechten die voortvloeien uit de toegekende internationale bescherming.

“(…)”

En:

“(…)”

Verzoekers gaan in op de volgens hen slechte leefomstandigheden in Griekenland, waaronder de werkloosheidsgraad, ook voor de Grieken, de hoge graad van aanwezige asielzoekers en mensen die de internationale bescherming hebben verkregen en de materiële omstandigheden in Griekenland en de Griekse eilanden, met inbegrip van bedreigingen en racisme, werkloosheid, gebrekkige toegang tot gezondheidszorg en voedsel, water en elektriciteit. Zij hadden ook niet de mogelijkheid om Grieks te leren. Zij houden een voornamelijk theoretisch betoog over de leefomstandigheden van de Grieken en de vluchtelingen en asielzoekers in het algemeen. Over hun concrete, persoonlijke omstandigheden stellen zij onder meer:

“Dat de verzoekende partij echter niet “enkel” om de materiële toestand en omstandigheden van opvang in Griekenland klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt.

Dat de verzoekende partij's verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst.

Dat de verzoekende partij geen toegang had tot een noemenswaardige instelling voor werkzoekers en op geen enkel ogenblik de kans kreeg om zelfs heel basiek de Griekse taal te leren.

Dat het hotel waar zij geparkeerd stonden ver van alles verwijderd was, nl op 21/2 uur te voet voor een enkel rit!

(...)"

En:

"(...)

Vooreerst merkt de Raad op dat in beide bestreden beslissingen de commissaris-generaal correct motiveert:

"In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u er niet meer over opvang en een uitkering zou beschikken en dat u er geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg en onderwijs (zie CGVS A, p. 7, 9, 10, p. 14-15 en zie CGVS F, p. 8, 9, 10).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming gekregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In uw geval dienen uw verklaringen aangaande jullie levensomstandigheden enigszins gerelativeerd te worden.

De aandacht moet vooral worden gevestigd op het feit dat jullie zich nooit buiten de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in procedure hebben begeven. Jullie verbleven immers zo'n half jaar in Chios, dan een half jaar in een opvangcentrum op het Griekse vasteland en vervolgens verlieten jullie Griekenland vóórdat jullie dit centrum moesten verlaten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 8, 11).

Daarbij moet men enerzijds vaststellen dat jullie klaarblijkelijk niet hebben geprobeerd een leven in Griekenland op te bouwen. Jullie bleven immers maar zo lang als nodig was om verder te reizen gebruik makend van jullie Griekse documenten (zie CGVS A, p. 7 en zie CGVS F, p. 11). Men kan vermoeden dat jullie ook nooit de bedoeling hadden te proberen in Griekenland een leven op te bouwen. U stelt duidelijk dat België vanaf het begin jullie reisdoel was (zie CGVS A, p. 10). Dit in acht genomen kan het CGVS niet anders dan jullie verklaringen over de onmogelijkheid om in Griekenland te leven te beschouwen als enigszins ongefundeerd en voorbarig. Jullie hebben dit immers nooit ernstig geprobeerd.

Anderzijds moet men de bedenking maken dat jullie opvangcentrum afgelegen lag (zie CGVS A, p. 8 en zie CGVS F, p. 9), en dat deze locatie dus helemaal niet als representatief kan worden gezien voor heel Griekenland wat betreft werkgelegenheid, toegang tot gezondheidszorg en onderwijs, en wat betreft

eventuele ondersteuning door hulporganisaties. Vooral aangaande onderwijs moet erop worden gewezen dat als een kleine lokale school niet wordt opengesteld voor de bewoners van een groot opvangcentrum voor mensen in een procedure voor internationale bescherming (zie CGVS A, p. 9), daar niet uit kan worden afgeleid dat scholen in Griekenland niet toegankelijk zijn voor personen die een internationale beschermingsstatus genieten.

Naast de moeilijke levensomstandigheden haalden jullie discriminatie in het algemeen aan. Dit zagen jullie in het feit dat jullie kinderen niet naar de lokale school konden, in de houding van de staf van jullie opvangcentrum, in de supermarkt en in de samenleving in het algemeen (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 10). De school werd hierboven reeds besproken. Wat de overige ervaringen met racisme en discriminatie betreft moet worden gezegd dat die uiteraard laakbaar zijn, maar dat er geen sprake is van incidenten die dermate zwaarwegend zijn dat jullie zouden kunnen stellen een reëel risico op het lijden van ernstige schade te hebben.

Verder hadden jullie in Griekenland geen grote problemen gehad met individuele personen of met de autoriteiten (zie CGVS A, p. 11 en zie CGVS F, p. 9-10).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. (...)"

Uit voormeld arrest blijkt ook dat er reeds sprake was van de ziekte van O. en de veiligheidssituatie en toegang tot de gezondheidszorg. Verzoekers gaan er bovendien aan voorbij dat zij niet gehouden zijn te gaan naar locaties die geen water of zeep kunnen verschaffen. Dit is een loutere bewering, gelet op hetgeen al gesteld is in het arrest nr. 234 617 van de Raad.

Verzoekers brengen geen elementen aan van aard de bestreden beslissingen te wijzigen. De veiligheidsaspecten, de omstandigheden van hygiëne en de ziekte van het kind O. zijn al aan bod gekomen in de voormelde procedure zodat deze elementen al besproken zijn. Verder zijn de motieven van de evaluatienota's, geciteerd onder punt 1., gesteund op een juiste feitenvinding en niet kennelijk onredelijk.

Deze evaluatienota's stellen correct dat de medische informatie niet leidt tot de vaststelling dat gezondheidsproblemen een verwijdering naar Griekenland in de weg staan. De nota's houden rekening met de geboorte van het derde kind: hieruit blijkt minstens impliciet dat ook rekening is gehouden met het recente karakter van deze geboorte nu de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (onder de vorm van bijlagen 13*quinqies*) van 13 januari 2020 niet gericht waren tegen de drie kinderen, maar slechts tot de twee kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wetende was van de geboortedatum (8 april 2020) van het jongste kind dat de vader heeft erkend.

De verzoekende partijen voeren verder aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de huidige corona-pandemie, oftewel covid-19. Zij betogen dat alle reizen naar Griekenland zijn stopgezet en dat een aankomst in Griekenland niet mogelijk is of minstens slechts mits nakomen van dwingende voorwaarden van quarantaine. De bestreden beslissingen zijn genomen op 4 juni 2020 terwijl de Belgische autoriteiten reeds begin maart 2020 maatregelen hadden genomen om de verspreiding van covid-19 te voorkomen. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekers niet aantonen welk belang ze bij hun betoog hebben, nu zij voorbij gaan aan het gegeven dat ze in Griekenland over een verblijfsrecht beschikken. Zij maken immers niet aannemelijk dat de situatie van hun gezin dient beschouwd te worden als een loutere reis naar Griekenland. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers een verblijfsrecht hebben in Griekenland. Zij tonen geenszins aan dat de Griekse grenzen gesloten zijn voor personen die een verblijfsrecht hebben in Griekenland en dat hun terugkeer niet beschouwd kan worden als een "*niet essentiële*" reis. Evenmin tonen zij aan dat het opleggen van quarantainemaatregelen in Griekenland enige relevantie heeft.

Waar verzoekers de gevolgen van de pandemie koppelen aan de toeristische en economische weerslag in Griekenland, wat de inkomsten en tewerkstelling drastisch beperkt, merkt de Raad op dat de economische gevolgen van de pandemie voor heel Europa, ook België, dramatisch zijn.

De Raad verwijst naar de volgende motieven van zijn arrest nr. 234 617:

“(...)

Uit het voorgaande kan derhalve geenszins blijken dat verzoekers om redenen, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, niet konden/kunnen rekenen op een effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten, noch dat zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen of hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partijen in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. Evenmin volstaat de bewering dat zij als dieren werden behandeld en er in Griekenland een totaal gebrek aan integratie bestaat.

De stelling dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Griekenland, zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, die gelijklopende bepalingen zijn, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

De Raad meent dat de motieven van de bestreden beslissingen afdoend zijn en niet stereotiep.

De Raad besluit dat de verzoekers geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk maken. Zij tonen niet aan dat zij getracht hebben om hun leven te heropbouwen na de toekenning van de internationale bescherming. Een situatie van zware materiële deprivatie in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 wordt door verzoekers niet aangetoond.

(...)”

De huidige bestreden beslissingen zijn verwijderingsbeslissingen, zoals bedoeld in artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. In artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn wordt het volgende bepaald: “De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing”.

De verzoekers weerleggen niet dat zij een verblijfsrecht hebben in Griekenland. Aldus was de verwerende partij verplicht om hen een verwijderingsbeslissing op te leggen en hen aan te sporen om zich onmiddellijk naar Griekenland te begeven. De maatregelen die genomen zijn in het kader van de pandemie hebben niet tot gevolg dat de bestreden beslissingen onwettig zijn genomen, te meer nu de verzoekers niet weerleggen dat ze illegaal op het grondgebied verblijven.

De verwijzingen naar persartikels en de citaten hieruit vermogen deze motieven niet te wijzigen. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij terechtkomen in kampen nu zij de internationale beschermingsstatus hebben verkregen. Wat de zorgverlening aangaande COVID betreft, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij lijden aan deze ziekte. Over de groeiende vijandigheid van de Grieken ten aanzien van vluchtelingen werd al uitspraak gedaan in het arrest nr. 234 617 en waar verzoekers het artikel onder titel ‘Ankara’ citeren, gaan ze eraan voorbij dat zij de internationale beschermingsstatus hebben verkregen. Dit artikel handelt over asielzoekers en niet over personen die een asieltitel hebben verkregen. Het citaat van de Raad van Europa handelt over vijf kampen op Griekse eilanden, terwijl uit het arrest nr. 234 617 blijkt dat verzoekers terecht konden op het vasteland.

Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat het niet daadwerkelijk horen hen de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming inzake het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoekers wijzen op het schoolgaan van hun kinderen en hun hoger belang. De bestreden beslissingen zijn genomen voor gans het gezin zodat de familie-eenheid bewaard blijft. De evaluatienota, wat tweede verzoekende partij betreft, stelt correct:

“(...)

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene heeft daarnaast schoolgaande kinderen in België. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Griekenland en kan hij niet aannemelijk maken dat zijn kinderen daar geen toegang zouden hebben tot het onderwijs. Betrokkene kan tevens gebruik maken van de wettelijke voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

(...)”

Verzoekers weerleggen deze concrete argumenten niet.

Met betrekking tot hun gezondheidssituatie blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat deze van aard is om een terugkeer naar Griekenland te verhinderen. Het meest recente verslag dat verzoekers bijbrengen over het kind O. dateert van 12 november 2019 en stelt dat het kind een gunstige evolutie kent na het uitvoeren van een ‘adenotonsillectomie’. Post-operatief liep alles goed. Het kind heeft geen pijn, kan normaal eten en drinken. Het snurkt niet meer en kan goed door de neus ademen. Ook de attesten aangaande de tweede verzoekende partij bevatten geen klachten van aard dat ze een terugkeer naar Griekenland in de weg staan. Het meest recente attest dateert van 15 januari 2020 en betreft een klacht over jeuk en opvolging door een vroedvrouw in het kader van haar toenmalige zwangerschap. Verzoekers tonen de relevantie van deze stukken niet aan en tonen evenmin een bijzondere kwetsbaarheid aan. De conclusies van de evaluatienota’s is dan ook juist.

De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet een motiveringsplicht oplegt, wel een onderzoeksplicht, die in dit geval is nagekomen. Verzoekers maken de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.5. Voor het overige voeren verzoekers geen andere grieven aan. De bijgebrachte stukken en landeninformatie doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken, wat is gebeurd.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De bestreden beslissingen zijn niet kennelijk onredelijk genomen.

Voor het overige leggen verzoekers evenmin uit op welke andere wijze dan de behandelde grieven de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet geschonden zijn, zodat deze onderdelen ongegrond zijn.

Verder laten verzoekers op een voldoende precieze wijze na uiteen te zetten op welke wijze de “*artikels 2,3,5,9,12,19,22 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind*” geschonden zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Dergelijke voldoende duidelijke omschrijving ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.6 Ter terechtzitting verwijst de advocaat van de verwerende partij naar de actuele informatie die de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 november 2020 naar de Raad verzond. Hieruit moet blijken dat eerste verzoeker zich naar het Verenigd Koninkrijk heeft begeven zodat hij geen belang vertoont bij zijn beroep. De raadvrouw van de verzoekers stelt dat er nog wel een actueel belang bestaat voor tweede verzoekende partij en de kinderen. Gelet op wat *supra* werd besproken, is het overbodig op de exceptie verder in te gaan nu het beroep is verworpen.

2.7. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, in al haar onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN